

Dit keer schrijf ik vanuit het Onyame fosterhome in Noord Ghana. Met 43 graden en een hoge luchtvochtigheid is het een erg warme dag. Ik heb mijn toevlucht dan ook gezocht in de schaduw van een (schaarse) boom. Hier voel ik nog een zuchtje wind. Binnen is het niet uit te houden.

Ik ben al bijna 5 weken in Ghana en daarmee over de helft van mijn verblijf. Het is fijn weer hier te zijn, alle kinderen en medewerkers te ontmoeten en me voor de projecten in te zetten.

Na de eerste 3 weken in het fosterhome in Zuid Ghana door te hebben gebracht met administratieve en coördinerende taken en met de kinderen, ben ik na het paasweekend met 2 kinderen, John (Asuba) en Solomon jr, en 2 nederlandse bezoeksters naar noord Ghana vertrokken.

John is 19 jaar oud en woont inmiddels 11 jaar bij ons. Eens per jaar bezoekt hij zijn blinde moeder, die in een klein dorpje in Noord Ghana woont. Dit keer trof hij haar er echter niet aan. Ze bleek vertrokken te zijn naar haar zus in een ander dorp, omdat andere familieleden bij haar ingetrokken waren (terwijl ze maar 1 hutje heeft) en er veel ruzie ontstond.

John trof in plaats van zijn moeder twee ooms en een paar kinderen aan en kreeg te horen dat zijn jongere zusje zwanger was geraakt en vertrokken, zijn oudere broer ernstig ziek en zijn jongere broer aan de drank geraakt. Ook John's oudere zus was eerder al vertrokken met een ongewenste zwangerschap en schijnt nu ergens in het zuiden te zijn met haar kind.

Al met al een grote schok en teleurstelling voor John. Hij is 1 dag bij zijn familie gebleven en daarna weer terug naar het fosterhome in Sandema (noord Ghana) gegaan, om daar op mij te wachten. John beseft dat hij boft met het feit dat hij in ons gezin terecht is gekomen en nu via stichting Onyame kans heeft op goede scholing en hoop op een betere toekomst. John was het zwakste kind van zijn blinde moeder (vader is nooit in de picture geweest), ernstig ondervoed en besmet met Tuberculose en had weinig kans op overleven. Nu is hij er zich van bewust dat al zijn moeders' hoop op een betere toekomst op hem gericht is. Hij is dan ook vastberaden zijn kansen te benutten, een baan te krijgen en zijn familie te helpen.

Terwijl John naar zijn familie ging, ben ik met mijn college Vida voor 6 dagen naar Chera, een heel afgelegen dorpje in Noord Ghana, geweest om daar o.a. gezondheidswerkers en lokale vroedvrouwen te trainen op het gebied van basis gezondheidszorg. Het waren goede en vruchtbare dagen.

Nu ben ik dus weer terug in het fosterhome in Sandema en hoop ik vrijdag 15 april weer richting zuiden te vertrekken, waar ik de laatste 3 weken van mijn verblijf hier zal besteden aan meer administratieve taken, superviseren van werk, coachen van medewerkers en aandacht geven aan de kinderen.

Naast de drukte van alle dag en kwakkelen met mijn gezondheid waren er ook wisselende emoties van het overlijden van een college, geboorte van een “kleinzoon” (die ik volgende week hoop te zien) en zorgen om mijn ouders die ook worstelen met hun gezondheid.

Maar zoals Paulus schrijft in zijn brief aan de Efeziërs 5: 20 mogen we God voor alles danken en prijzen, wetend dat Hij altijd en overal bij ons is.